

tine, hoe hebde dat niet verstaan! Die jongen vroeg om met hem te verkeer-
ren." Gelachen dat ik heb! Ik wou hem tóch niet. En als ik er nu eens niet
goed bij ben, ge weet, ik kan stommelings weg vergeten, of iets niet hooren,
dan zeggen ze hier: „Waar naartoe Constant?" Dat is nu het stopwoord in
huis. Allee ge lacht al. Slaap nu maar. Ik ben zoo moe als een hond, ik heb
vandaag geschuurd en vanavond om acht uur nog al de kousen gewasschen,
nu kan ik Maandag beginnen te stoppen. Ge kunt niet gelooven wat hier
kousen versleten worden. Ons Maria, over den anderen dag komt die uit de
school met kousen zonder hielen. Slaap wel.

„Leontine, aan niemand zeggen dat ik geweend heb."

„Neen neen."

„Aan niemand, ook aan moeder niet."

„Neen."

„Beloofd?"

„Ja."

Meteen snorkt Leontine en natuurlijk vertelt ze 's anderendaags aan moeder
dat Irma zoo bitter geweend heeft, waarschijnlijk liefdeverdriet. Van dan af
houden ze Irma bij elk bezoek in de gaten.

Eventjes lacht men in den nacht om God, hel en duivel. Kort duurt
bloeds hoogtij, daarna jammert de vrouw. Irreke meldt zich aan ten kantore
der firma met een langen naam Crédit Commercial-en-wat-weet-ik, H. Tierens
et Co. Directeur H. Tierens is geen directeur waar men zoo maar direct op
afgaat. Men wacht op een bank tot de bediende, die om eenige oogenblikken
geduld verzocht heeft, vraagt hem te willen volgen. Irreke volgt hem door
twee vertrekken naar een weidsch bureel, blijkbaar nieuw aangebouwd op
het voormalig koerken van een dier renteniershuizen, die tegenwoordig op
een ommezien in bankgebouwen herschapen worden. In het midden achter
een reusachtige schrijftafel rijst de beminde kalm en vriendelijk op. In een
hoek, aan een damesbureau, naast een reusachtigen ruiker, blijft de uitheem-
sche zitten, draait slechts het hoofd naar Irreke om, groet eventjes vriende-
lijk, want het is hier een zakenkantoor, wacht tot Henri haar voorgesteld
heeft, wordt niet voorgesteld en woedt inwendig. De beminde zegt zakelijk
dat hij blij is Irma terug te zien, wat is het een eeuwigheid geleden, maar hij
heeft het zoo druk gehad enz. enz. Hoe meer hij spreekt des te minder zin en
inhoud heeft het, want hij is verstrooid omdat hij Dolly niet kan voorstellen
als zijn vrouw, en zij woest zal zijn indien hij haar Jufvrouw del Capo noemt.
Hij bedenkt een excuus, te vinden in hun vlaamsch spreken: hij kan toch niet
Franschen met een meisje van zijn dorp, niet waar. Al babbelend bemerkt
hij Irreke's angst nu ook eens iets te moeten zeggen en niet te weten wat.
Hij pinkoogt al babbelend om te beduiden: ik begrijp dat ge niet spreken
kunt dan met mij alleen, dat komt in orde. En hij pinkoogt nog eens. Maar
trotsch kijkt Irreke naar den grond en doet de groeten van thuis. Met vader